

Астрологи пророкують
кровопивці путіну
скорю смерть.
Коли саме?

с. 9

Фото із сайту economics-prorok.com.

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні + TV

5 квітня 2022 року №12 (225)
Ціна 7 грн

РЕЗОНАНС

Фото з фейсбук-сторінки Жені ГЕРШМАН.

Художниця із Лос-Анджелеса Женя Гершман назвала свою картину «Перше обличчя війни».

«Її лице було схоже на поле битви»

Портрет пораненої вчительки із Чугуєва продали за 100 тисяч доларів

Олена Курило стала відомою на увесь світ завдяки американському фотокореспонденту Вольфгангу Швану, який сфотографував її після ракетного обстрілу Чугуєва у перший день війни

с. 6

● ГЕРОЇ НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ

Для нього слово «честь» означало все.

Разом із сином прийняв перший бій і захистив Харків

Полковник Олег Громадський (на фото) не дожив до свого 49-річчя трохи менше місяця. 24 лютого, в день нападу росії на нашу країну, він був серед перших, хто став організувати захист другого за величиною міста держави

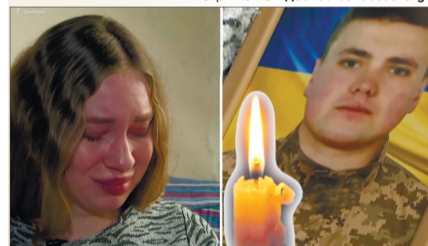
с. 2

● НЕЗАГОЄНА РАНА

«Не могла подумати, що стану вдовою у 19 років»

22-літній інструктор Костянтин Руденко загинув внаслідок ракетного обстрілу російськими окупантами Яворівського полігону на Львівщині, так і не дочекавшись кілька тижнів до народження свого сина-первістка

Скріншот із відео radiosvoboda.org.

Рашисти розстріляли їхнє Щастя.

с. 3

Завдяки Бекхему 72 мільйони людей дізналися про пекло в пологовому у Харкові

Легендарний футболіст передав на добу свій інстаграм українській лікарці

с. 7

Фото із сайту bbc.com.

● СХИЛЯЄМО ГОЛОВИ

Разом із сином прийняв перший бій і захистив Харків

Закінчення. Початок на с. 1

Марина ПЕТИК

«У перший день війни о 8-ї годині ранку Олег В'ячеславович уже телефонував мені, казав, що треба терміново зібрати територіальну оборону, тоді зійшлося 40 людей. Він став поруч зі своїм сином, 22-річним Женю Громадським, лейтенантом Національної гвардії», — згадує волонтерка Ірина Білецька.

За її словами, Олег Громадський допоміг організувати захист міста та взяв керівництво першим боєм на себе, як людина, яка пройшла Авдіївку.

«Вранці 40 ворожих танків йшли трасою з Белгородського напрямку. Женя все зробив, як казав його батько: у районі П'ятихаток спочатку вони підбили перший танк, тоді останню машину — заправника, — продовжує волонтерка. — А потім почали палити танки, що були посередині. Підбили навіть «Град», розстріляли російських загартників, двох взяли в полон. Саме вони зупинили ворога того ранку і не дали йому прорватися в місто».

Олег Громадський загинув уночі, коли на своєму джипі разом із Іваном Діденком із фонду «Громадянська самооборона» виїжджав з позицій. За словами Діденка, поряд працювали «Гради» ворога. «Ми проїхали повз підбиту техніку, уламками були пробиті колеса. Поруч почали детонувати ракети, що не розірвалися. Я вистрибнув праворуч із пасажирського сидіння, як потім зрозумів — вдало. А Олег стрибнув ліворуч із водійського. Як згодом з'ясувалося — невдало. Було кілька вибухів. Я вижив, а він ні», — описав події Діденко.

Олег Громадський був кадровим

Полковник Олег Громадський так і не побачив, як його 22-річний син Євген за перший бій проти російських окупантів під Харковом отримав звання Героя України.

військовим, пройшов війну на Донбасі, захищав Авдіївку. Усі, хто його знав, кажуть, що він був неординарним командиром. «Таких, як він, — одиниці. Для нього слово «честь» означає багато. Все. Він завжди дорожив людськими життями. Він був другом, цінував роботу волонтерів, він був найкращим чоловіком і бать-

вернути. І ось до них приїхав перевіряючий, заходить, а в них у кутку кімнати, де зазвичай стоять ікони, — портрет Громадського, свічка та рушник. Перевіряючий запитує: «Що це таке? Чому?». А вони відповідають: «Це наш комбат, ми на нього молимося».

“ У перший же день війни просто підвівся з ліжка, взяв зброю і пішов воювати за Україну.

ком», — відгукуються про нього побратими.

Волонтерка Ірина Білецька згадує кумедний випадок. Після того, як Громадського перевели на іншу посаду, бійці дуже хотіли його по-

вернути. І ось до них приїхав перевіряючий, заходить, а в них у кутку кімнати, де зазвичай стоять ікони, — портрет Громадського, свічка та рушник. Перевіряючий запитує: «Що це таке? Чому?». А вони відповідають: «Це наш комбат, ми на нього молимося».

2019 року Олег Громадський вийшов на пенсію, знайшов цивільну роботу, займався охороною. Але те, що буде велика війна і треба готуватися до неї, він розумів. У перший же день нападу РФ просто підвівся з ліжка, взяв зброю і пішов воювати за Україну.

Він так і не побачив, як за той перший бій його 22-річний син Євген отримав звання Героя України. Він би дуже ним пишався. «Я вважаю, що Олегу теж треба дати Героя, посмертно, він на це заслужив», — Ірина Білецька.

Джерело: obozrevatel.com.

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

Україна виграла битву за Київ

Це історична перемога!

Василь УЛИЦЬКИЙ

Орки, які йшли на нашу золотoverху столицю, везли із собою парадну форму, щоб пройти Хрещатиком. Але Київ не просто встояв під натиском російської орди — і після місяця облоги та боїв наші воїни погнали ворога назад. Російські терористичні війська намагались відступати організовано, але після Іванків «посипалися» і стали просто тікати, залишаючи багато техніки. Крім цього, наші війська на багатьох ділянках атакували росіян, які драпали, і завдали їм значних втрат. Попереду ще важкі бої, але вигнання орди з-під Києва означає провал плану Москви із захоплення України.

На жаль, путінські кати, терористи та мародери залишили після себе тисячі замордованих мирних жителів в окупованих містах та селах. Буча, Гостомель, Ірпінь, Мотижин, Іванків... Кадри розправ над мирними українцями в цих містах шокували увесь світ. Це геноцид. І таке неможливо пробачити. Росія має відповісти сповна.

● ПРЯМА МОВА

ЕПІФАНІЙ, предстоятель Православної церкви України, про геноцид, який влаштували загарбники:

Усе те, що можна побачити зараз на Київщині, в Маріуполі, у містах і селах Чернігівщини, Сумщини, Харківщини, Донбасу, Південної України, засвідчує: російський тиран, народ, який його підтримує, та їхнє військо прийшли на нашу землю, щоб «звільнити» Україну від українців.

Вони продовжують ту чорну диявольську справу, яку чинили війська царя Петра, що вирізали й спалили Батури. Вони роблять те саме, що російсько-більшовицькі банди, які пролили ріку крові під час «червоного терору». Вони — продовжувачі злочинів Сталіна, репресій і Голодомору-геноциду, що були сплановані в тому самому криваво-красному кремлі для знищення українського народу.

● ПОСТАВИВ НА МІСЦЕ

Зеленський до «слуг», які хочуть змінити Гімн: «Не виставляйте себе дурнями»

Президент гостро розкритикував політиків, які запропонували починати славень зі слів «Прощає Україна і слава, і воля!»

Василь КІТ

«У мене питання до цих осіб: а що ви у своєму житті зробили такого, щоб у вас з'явилася моральне право змінювати слова Гімну? Ви що — видатні поети? Може, ви відзначились чимось у боях за Україну? Чи зараз час такий прийшов, що можна Гімн міняти і це треба, коли тобі захочеться? Вгамуйте емоції. Припиніть виставляти себе дурнями, — заявив Володимир Зеленський. — І навіть якщо випадково за щось подібне проголосують, все одно мого підпису під

такими законопроектами не буде. Не витрачайте час». Президент висловив думку, що авторам цих та подібних пропозицій варто було би взяти зброю в руки та вирушити на поле бою. «Лише там щось зрозумієте», — додав він.

Зазначимо, що 28 березня двоє народних депутатів від «Слуги народу» — Іван Юнаков та Георгій Мазируш — внесли до Верховної Ради законопроект про зміну слів національного Гімну України на такі:

Прощає Україна і слава, і воля!

Вже нам, браття українці, усміхнулась доля!

Гинуть наші вороженьки, як роса на сонці,

Бо пануємо ми, браття, у своїй сторонці.

Приспів:

Душу й тіло ми зміцнили за нашу свободу,

Бо віками ми є, браття, козацького роду!

«Вважаю, що авторам цих та інших подібних законопроектів варто було би взяти зброю в руки та вирушити на поле бою... Лише там щось зрозумієте».

*Чорне море нам сміється, дід Дніпро радіє,
Бо у нашій Україні доленька квітніє!
А завзята праця щира всіх нас об'єднає –
Пісня волі в Україні гучніше лунає!*

Приспів:

*Душу й тіло ми зміцнили за нашу свободу,
Бо віками ми є, браття, козацького роду!*

● НЕЗАГОЄНА РАНА

Фото із сайту unian.ua.

Сльози Соломії — прокляття всім росіянам на багато поколінь.

«Не могла уявити, що стану вдовою у 19 років»

22-літній інструктор Костянтин Руденко загинув 13 березня внаслідок ракетного обстрілу російськими окупантами Яворівського полігону на Львівщині. Його 19-річна дружина, яка перебуває на 9-му місяці вагітності, встигла поговорити з ним за декілька хвилин до трагедії

ЛІЯ ЛІС

Молоді батьки готувалися саме відзначити народження своєї першої дитини. Костянтин щодня по кілька разів телефонував до дружини, щоб поцікавитися її станом, адже їхня великою плитою...

«Ніколи не думала, що поїду на машині «Вантаж 200» забирати свого чоловіка. Ось та сама куртка, в якій він тоді був. У ній його перепуска, особисті речі та телефон... — говорить, не в силі стримати сліз Соломія. — Нам сказали, що Костянтина з товаришами під час ракетного обстрілу у підвалі привалило великою плитою...»

Журналістам «Радіо Свобода», які відзняли про молоду вдову з Дрогобича болючий сюжет, Соломія показала форму та годинник, який подарувала чоловікові під час останнього спільного святкування Нового року. Каже, що хоче залишити годинник на згадку для їхнього сина Артема, який ось-ось має

народитися. Ім'я для дитини обрав її коханий Костянтин.

За кілька хвилин до трагедії Соломія змогла поговорити з чоловіком.

заради дитини. Він завжди казав, що я маю бути сильною. Тому стараюся і заради нього, і заради сина. Маю зробити все, щоб наша дитина була ща-

“**Соломія хоче залишити годинник чоловіка на згадку для їхнього сина Артема, який ось-ось має народитися. Ім'я для дитини обрав її коханий Костянтин.**”

«О 5.50 він мені зателефонував, сказав, що у нас теж стріляють. Говорив, щоб я не переживала і спускалася на перший поверх у підвал, оскільки ми жили на 5-му. О 6-й годині ранку я йому передзвонила, буквально 5 хвилин пройшло, а він був уже поза зоною...», — розповідає Соломія.

Через нервову напруженість вагітна потрапила до лікарні, там через добу дізналася про загибель чоловіка.

«Я й не думала раніше, що зможу таке пережити... Розумію, що маю жити і триматися

сливою. Оскільки синочок — це та частинка, яку після себе залишив мій Костя... Взагалі ніколи не могла подумати, що стану вдовою у 19 років, ще й залишуся сама з дитиною», — знову не стримує сліз молода вдова.

... Зараз Соломія готується до пологів. Речі для немовляти допомогли зібрати волонтери.

А її чоловіка похоронили у Дрогобичі. Оскільки доставити тіло Костянтина у його рідний Чернігів було неможливо — окупанти постійно обстрілюють і бомблять місто...

● Я ТАК ДУМАЮ!

Планета Буча

Головною метою війни є не просто окупація українських земель, але й масове винищення й вигнання українського народу

Віталій ПОРТНИКОВ,
публіцист, письменник, журналіст,
оглядач Радіо «Свобода»

Буча, Ворзель, Ірпінь... Для мене, як і для багатьох киян, це спогади дитинства, ліс, озеро, гриби у лісі, суніця, літній дощ, веселка, парне молоко, молоді батьки... Скільки щасливих асоціацій!

Тепер і у мене, й у всього світу ці назви будуть асоціюватися зі смертю. Вбивства, тортури, знущання, братські могили, трупи на вулицях. Ось що таке тепер Буча, Ворзель, Ірпінь. Раніше ці назви знали тільки ми. Нині їх знатимуть всі. Й пам'ятимуть навіть тоді, коли саме слово «путін» забудеться за непотрібністю. Та й навіть тоді, коли забудеться слово «росія». Чому б ні? Хто пам'ятає сьогодні назви країн, які у давнину винищували євреїв? Біблія зберігає людству тільки пам'ять про саме винищення й про тих, хто його зупинив.

Сказати, що я здивований цими новинами, не можу. Приголомшений, шокований, засмучений — але не здивований, ні. У 30-ті роки минулого сторіччя мої колеги переконували світ, що Сталіну йдеться про винищення українського народу — світ не вірив, багато хто вважав, що Голодомор — це просто «ексцеси» недбалі економічної політики більшовиків. Масштаби звірства стали зрозумілими тільки за десятиріччя. За кілька років було чимало таких, хто переконував, що мета Гітлера — повне знищення євреїв, але світ не вірив, вважав, що рейх хоче тільки ізолювати «іновірців», дивився нацистську документалку з Варшавського гетто з театрами й лікарнями. Масштаби звірств стали очевидними тільки тоді, коли союзники увійшли до концентраційних таборів, однак для розуміння ситуації знадобилися роки.

Із перших днів цієї війни я попереджаю, що її головною метою є не просто окупація українських земель, але й масове винищення й вигнання українського народу. Президенту України не вірили, коли він порівняв цю війну із Голокостом, а дарма. Це Голокост і Голодомор в одній пігулці, бо путін знищує народ та інфраструктуру водночас! Робить все, щоб людей вбивали й виганяли — й щоб вони не мали можливостей вижити. Путіну не потрібні українці навіть у якості підкореної нації, бо він їх боїться й ненавидить. Йому необхідні сотні кілометрів спустошеної землі, щоб поставити ракети — і все. Навіщо? А для чого Сталіну було потрібне спустошене українське село в умовах вичної нестачі хліба? А навіщо Гітлеру були потрібні мільйони єврейських трупів? Щоби що? Навіщо путіну ця спустошена земля, коли сама провінційна росія у XXI сторіччі все ще виглядає як звалище й згаріще? Необхідно знайти відповідь на це питання?

Якщо потрібно, я знайду. Це моя робота, я можу прочитати довгу лекцію про це божевілля. Й міжнародний суд знайде, там кваліфіковані спеціалісти. Навіщо намагатися розгадати логіку параноїка? Навіщо витратити години для пошуку розуміння цілей цілої держави, яка стала на шлях злочинів проти людяності й перетворилася на терористичну організацію?

Важливо усвідомити мету. Мета — знищення й вигнання українського народу. Мета — геноцид. І це стало очевидним не через кілька десятиріч, не через кілька років, а за кілька тижнів. Ми вам не брехали, коли попереджали про таке. Не перебільшували. Це була констатація фактів. Й тому не має значення, що вони там брешуть й навіть яку зброю вони обирають. Має значення тільки одне: до чого вони прагнуть. Ось до цього.

Й порятунок, на превеликий жаль, — це не якийсь там нейтралітет України або наша «відмова від ядерної зброї» — ніби вона в нас була. Ні, порятунок — демілітаризація, денуклеаризація й денацифікація терористичного співтовариства під гучною вивіскою «російська федерація».

Тому що ми просто перші у переліку цілей. Але, повірте, не останні. Так, існування путінського режиму — пряма загроза людству й людяності. Абсолютна загроза.

Людство або розуміє це, або зникає швидше, ніж ми можемо собі уявити. Й тоді майбутні гості цієї понівеченої планети можуть навіть вирішити, що її справжнім ім'ям було планета Буча.

А не якась там Земля.

● НІЧОГО СВЯТОГО...

Закатовані люди лежать просто на тротуарах: у звільненій Бучі фіксують страшні злочини окупантів

Група юристів, сформована за дорученням Петра Порошенка, у Бучі збирає докази злочинів російських загарбників для передачі матеріалів у міжнародні суди

Василь КІТ

Про це повідомив адвокат Ілля Новіков. Він оприлюднив у Facebook шокуюче відео, зняте у цьому місті. На ньому видно багато убитих людей, які лежать вздовж усієї вулиці. У деяких — зв'язані руки. Декого розстріляли під час руху на велосипеді.

«Ми розуміємо, що зараз там немає умов, щоб вести звичайні слідчі дії. Тому ми фіксуємо це самі. Я сподіваюся, що по закінченні цієї війни ми зможемо з'ясувати, хто саме — по прізвищах — з російських військовослужбовців був присутній у цих місцях, хто відповідальний особисто за ці злочини, — пояснює Новіков. — Ми не конкуруємо з прокуратурою України. Ми вважаємо, що їм наразі не виста-

Фото із сайту censor.net.

Москва має відповісти за усі свої злочини на українській землі!

чає ресурсів. Тому все, що ми збираємо, ми обов'язково надішлемо нашим колегам», — зазначив адвокат Новіков, пояснив, що вкрай важливо зафіксувати воєнні злочини російських

окупантів максимально оперативно, доки свідки не виїхали з деокупованих територій і не зникли докази.

«Міжнародні суди працюють за іншим стандартами, ніж ті, що перед-

бачені Кримінальним процесуальним кодексом України. Будь-яка інформація зі зрозумілого джерела, яка походить від людини, яка може підтвердити, що так, я там був і бачив на власні очі, це відео — в принципі є належним доказом. Тому наші зусилля, я впевнений, не марні», — говорить Ілля Новіков.

«Ми просимо тільки про те, щоб люди, які знімають відео, надіслали нам його і мали з нами контакт, щоб підтвердити, що це відео походить від них.

УВАГА! Ілля Новіков закликає свідків злочинних дій російських окупантів по можливості знімати відеоматеріали і надсилати їх на електронну пошту WarCrimesUA2022@gmail.com.

«Ми просимо тільки про те, щоб люди, які знімають відео, надіслали нам його і мали з нами контакт, щоб підтвердити, що це відео походить від них. Наразі більше нічого ви зробити не можете, якщо ви не слідчий, прокурор. Це не ваша відповідальність», — пояснює Новіков.

● ПОЛІТИКА

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Якщо ми дозволимо путіну говорити мовою ультиматумів, ця війна ніколи не завершиться».

Порошенко на американському телебаченні: «Сьогодні росія хоче Крим і Донбас, а завтра захоче Аляску»

На запитання телеканалу MSNBC, чи можуть Крим та Донбас бути частиною поступок країні-агресору задля миру, п'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності» відповів: «А чи можливі перемовини щодо Аляски, якби росія її зажадала у контексті глобальної безпеки? Росія не має жодних підстав, нуль, вимагати Донбас, як і не має її щодо Аляски»

Ольга СОКОЛОВА

«Якщо ми дозволимо путіну говорити мовою ультиматумів, ця війна ніколи не завершиться. Путін ніколи не зупиниться. І ми вважаємо, що це є абсолютно неприйнятним — погодитися з прецедентом можливості зміни кордонів із використанням сили у XXI сторіччі. Однозначно це не є прийнятним. І однозначно путін повинен вивести

свої війська», — наголошує п'ятий Президент.

«Ми можемо це зробити з потужною підтримкою вільного світу. Прошу вас, запустіть так само, як ви це робили за часів Другої світової війни, ленд-ліз. Відкрийте другий фронт за принципом «все, окрім солдатів», — від санкцій до ембарго. За таких умов, я абсолютно впевнений, путін не зможе піти далі і буде вимушений вивести російські війська з нашої території», — заявив Порошенко.

● ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ, ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!

«Зараз бронезилет дорожчий за діамант, а солярка — на вагу золота»

Про нагальну потребу у якісних бронезилетах та спорядженні для захисників написала у соцмережах відома лікарка Оксана Скиталінська, яка з перших днів російського вторгнення почала займатись волонтерством для бійців батальйону місцевої тероборони

Василина СМЕТАНА

За її словами, найгострішою є потреба у бронезилетах: «За три останні тижні в моєму лексиконі найчастіше звучало слово «бронезилети». У різних варіаціях: купити, випросити, пошити, виміняти, — пише волонтерка. — Сьогодні до наших хлопців, як і до інших, ненадовго заїхав Петро Порошенко і привіз 50 дуже якісних бронезилетів 4 класу (ми їх потім «відстріляли»). Радості хлопців не було меж! І солярки дві бочки, 400 літрів. Ясно, що хотілося броніків для всіх, але 50 — це круто! Інші самі будемо шити. Після нас інші броніки поїхали до інших бійців», — повідомила Оксана Скиталінська.

«Не діаманти, не броні, не гуччі, а бронезилети — це цінність для життя на полі бою. Бронезилети зараз — це наймодніші, найбільш потрібні і найбажаніші аксесуари для кожного, хто захищає нашу землю. Солярка — майже на вагу золота. Хочете допомогти захисникам — допоможіть соляркою», — підписала вона фото з бронезилетами.

«Після звернення активістки та волонтерки Оксани Скиталінської завезли пальне, аптечки та частину бронезилетів у Боярку добровольчому формуванню імені Євгена Коновальця при 208-му батальйоні ТрО. Хлопці їх відразу «пристріляли» і лишилися задоволеними», — написав Петро Порошенко.

● ВІД ЧОГО ХОЛОНЕ КРОВ

Овдовіла і тричі зґвалтована: історія жінки, над якою знущалися окупанти

Поки російські бандити чинили наругу над матір'ю, її чотирирічний син плакав у котельні

Фото із сайту portal.lviv.ua.

І таких шокуючих історій про злочини путінських тварюк – уже тисячі.

Вікторія АНДРЕЄВА,
life.pravda.com.ua

33-річна Наталя та її 35-річний чоловік Андрій жили на хуторі в Броварському районі під Києвом. Тут подружжя побудувалося поруч із сосновим лісом, щоб щасливо жити «на природі».

Все так і було до 8 березня 2022 року. Саме в цей день російські окупанти зайшли у Бровари. Родина того ж дня повісила на ворота біле простирадло, «щоб показати, що тут просто сім'я і ніхто не хоче зла».

Але вже наступного ранку вони почули постріл у дворі. Це була група російських солдатів, які розбили ворота і застрелили пса. Терористи шукали бензин для квадроцикла, який вкрали у сусідів. Їхній командир глянув на Наталя, представившись Михайлом Романовим. Він самовпевнено заявив, що якби не війна, у них обов'язково був би роман.

А коли побачив

камуфляжну куртку в машині Андрія, то оскаженів. Росіянин вистрілював у повітря, потім погрожував підірвати машину гранатою. Жінка благала

побачила на землі його бездиханне тіло біля воріт. «У цей момент молодший хлопець приставив пістолет до моєї голови та сказав: «Я застрелив вашо-

Кричати вона не могла – один із російських військових сказав жінці: «Замовкни, або я візьму твою дитину і покажу їй, що мамині мізки розкидані по дому».

його зупинитися, але він завів двигун і врізався у стовбур дерева. А далі — просто покинув усе і пішов.

...Пізно ввечері сім'я знову почула галас біля воріт. Чоловік Наталі вийшов надвір і лишив двері відчиненими. «Я почула постріл, скрегів воріт, а потім — кроки у будинку», — сказала Наталя.

Це був Романов, який повернувся з іншим чоловіком років двадцяти в чорній формі. Вона закричала, де її чоловік? Коли виглянула на вулицю —

го чоловіка, тому що він нацист», — плаче жінка. Наталя попросила сина залишитися в котельні, де вони всією сім'єю зазвичай ховалися від обстрілів. Кричати вона не могла — один із російських військових сказав жінці: «Замовкни, або я візьму твою дитину і покажу їй, що мамині мізки розкидані по дому».

Окупанти змусили її роздягнутися, а тоді обидва по черзі зґвалтували її. Нелюдям було байдуже на дитину, яка плакала в котельні. Після того вони піш-

ли, але ненадовго — вже за 20 хвилин орки повернулися, щоб знову поглумитися над Наталею. «Коли вони з'явилися втретє, то були такі п'яні, що ледве стояли. Зрештою вони обидва заснули на стільцях. Я пробралась у котельню і сказала синові, що ми повинні дуже швидко тікати, інакше нас застрелять», — розповіла вона.

Наталя та Олексій вийшли у двір. Поки вона відчиняла ворота, син стояв біля тіла батька, але він не упізнав його, тож лише стиха запитав: «Нас застрелять так само, як цього дядю?».

Маршрут був такий: через поле до сусідньої хати, потім у Бровари, а там — евакуація на захід України.

Зараз Наталя та Олексій в безпеці. Але жінка так і не змогла розказати синові про смерть його батька.

Вона впізнала Романова з профілів у соцмережах, пізніше дізналась, що його звинувачують у багатьох злочинах проти цивільних. Особу другого ґвалтівника встановити поки що не вдалося. Минулого тижня Наталії повідомили, що Романова, ймовірно, вбили українські війська біля Броварів.

А Наталя, яка дивом вирвалась з пекла, знайшла в собі сили не мовчати. Її історію розповіло британське видання «Тайм». Сподіваємося, свідчення жінки знадобляться у міжнародному суді над істотами, які прийшли з території ролі, щоб знищити Україну і її людей.

P.S. В оточеному Маріуполі загарбники кілька днів по черзі ґвалтували жінку на очах в її 6-річного сина. Очевидно, що втекти вона не могла.

Від страшних ран українка померла. Дитина ж залишилась із посивілим волоссям.

● ПЕКЛО ВІЙНИ

Фотокора Макса Левіна загарбники вбили двома пострілами

«Ніколи нічого не боявся, йому тільки дай можливість познімати «на нулі»

Фото із сайту novynarnia.com.

ЛІА ЛІС

13 березня цього року український фотожурналіст і документаліст Макс Левін (на фото) зник. Він висвітлював російсько-українську війну з 2014-го, а того дня знімав бойові дії в Київській області. Фотограф шукав декілька тижнів. Другого квітня Офіс Генпрокурора повідомив, що Макса знайшли мертвим у Вишгородському районі на Київщині. Слідство встановило, що росіяни вбили його двома пострілами

Максим Левін працював як фотокореспондент і документальний фотограф та оператор для багатьох українських і міжнародних видань, співпрацював з агентствами Reuters, BBC, TRT World, Associated Press, LB.ua, Hromadske.

У Макса Левіна залишилися четверо неповнолітніх синів, дружина та літні батьки. «Любов Максима до дітей завжди викликала у мене подив і захват. Раніше я не бачила, щоб чоловіки аж так любили своїх дітей. Сини називали його дуже лагідно, по-дитячому, трохи змінюючи ім'я. Думаю, якби всіх у дитинстві вчили так виховувати та любити своїх дітей, наш світ був би набагато кращим. Максим жив ними та разом із ними. І всі чотири його хлопці дуже схожі на нього», — згадує Тетяна Безрук, яка працювала з Максом Левіним на «Громадському».

«Він хотів бути там, де пишеться справжня історія, а писалася вона, на його думку, на війні. Ніколи нічого не боявся, йому тільки дай можливість познімати «на нулі». Мені з ним їхати не дозволяв — лишав у спокійніших місцях, а сам ночував з військовими в бліндажі», — так про Макса відгукується Діана Буцько, яка разом із ним працювала у виданні «Лівий берег»...

Світла пам'ять.

● НАЦІЯ МАРОДЕРІВ І ЗБОЧЕНЦІВ Рашисти облаштували базар для продажу награваного в Україні

Також окупанти намагаються обміняти викрадену валюту

Василь КІТ

Про це повідомляє Головне управління розвідки Міністерства оборони України. «В місті Наровля (білорусь) окупанти облаштували спеціалізований базар, де продають награване в Україні майно. В «асортименті»: пральні та посудомийні машини, холодильники, дорожочинні прикраси, автомобілі, велосипеди, мотоцикли, посуд, килими, витвори мистецтва, дитячі іграшки, косметика. Тобто все, що росіяни здобули шляхом мародерства в Україні», — зазначається у повідомленні.

Також окупанти намагаються обміняти викрадену валюту — долари та євро. Крім цього, в білоруському місті Мозир скупчуються російські військові КАМАЗи, з яких солдати вивантажують пакунки з речами, здобутими шляхом мародерства. Награване відправляється до рф російською службою експрес-доставки СДЕК.

● БРАВО!

Білоруська дівчинка подарувала новенький омріяний дрон українським воїнам

12-річна Варя понад рік відкладала гроші на цю покупку, але вирішила, що на фронті безпілотник зараз потрібніший. Більше того — дитина вже збирає кошти на новий, більш потужний прилад

Юна благодійниця без жалю віддала безпілотник, розуміючи, що він може допомогти в обороні України.

Надія АНДРІЙЧУК

Такий подарунок тим, хто боронить Україну від рашистів, зробила юна уродженка Білорусі, яка разом із батьками мешкає нині у Чехії. Варя навчається у школі, захоплюється в'язанням, у майбутньому мріє стати стоматологом, а зараз найбільше хоче, аби війна в Україні закінчилася. «Мені шкода цих людей, шкода дітей, шкода військових», — каже дівчинка.

Про дрон мріяла давно, майже півтора року відкладала гроші на нього. Хотіла знімати відео і фото з друзями, фільмувати краєвиди. Але, як запевняє дитина, абсолютно без жалю віддала безпілотник чеським волонтерам, аби ті доправили його захисникам України, адже довідалася, що їм такі літальні апарати дуже потрібні, бо можуть стати їхніми «очима», допомогти в обороні країни.

Кирило Якимович, який збирав речі для українських військових, каже, що ледь не розплакався, коли побачив такий подарунок. Він запропонував дівчинці натомість інший дрон, свій, однак Варя відмовилася. Тож чоловік узв'язав трошки доукомплектувати безпілотник, придбавши акумулятори, і відправити його в український підрозділ, у складі якого є 20 білорусів. Дитина доклала до подарунка малюнок із військовим і написаний власноруч щемливий лист із побажаннями, аби усі воїни zostали живими, та зі своєю мрією: щоб прогнали

всіх рашистів з України, а потім звільнили і Білорусь від російського гніту. «Ну, якщо з моєї батьківщини летять ракети у бік України, значить, мою батьківщину захопили вороги», — пише Варя. Волонтери опублікували фото і розповіли про вчинок дівчинки у соцмережах, де користувачі масово висловлюють захоплення її щедрістю.

Однак юна благодійниця мріє не про славу, а про покупку ще одного, набагато потужнішого, безпілотника, який би теж став у пригоді в боротьбі з окупантами. І не просто мріє — вже збирає гроші на нього (а потрібно близько 30 тисяч доларів). Ним управлятимуть спеціальні навчені білоруси-добровольці, які вирушать на захист України. Варі взялися допомагати спеціальні фонди, волонтери, які захоплено говорять: «Ним можна патрулювати, розвідку проводити, зокрема й нічну, можна взаємодіяти з артилерією. І не лише дрон, це буде оснащення бійців, їх укомплектуємо касками, бронежилетами, у них буде автомобіль».

Батько дівчинки, Георгій, розповідає, що на батьківщині в них залишилися родичі й друзі, самі ж вони переїхали до Чехії у 2015 році. Дуже переймаються, аби й білорусів не втягнули у криваву війну, розв'язану путіном. «Жоден білорус війни не хоче. Вся Білорусь — за вас, а руський мір усіх дістав, тож Україна повинна перемогти. Я не кажу про те, що якщо Україна переможе, то ми підхопимо їхній прапор і звільнимо Білорусь», — переконує чоловік.

За матеріалами tsn.ua, unian.ua.

● РЕЗОНАНС

«Я повернула віру в професію художника», — заявила зворушена Женя Гершман, дізнавшись, що її роботу, яку вона змалювала з фото Вольфганга Швана, продали за таку величезну суму.

«Її лице було схоже на поле битви»

Закінчення. Початок на с. 1

Василина СМЕТАНА

Цей знімок пан Шван виклав у себе в Instagram. Він швидко зібрав сотні тисяч вподобайок, і незабаром з'явився на перших шпальтах світових видань. Портрет української вчительки приголомшив багатьох, серед них — і художницю із Лос-Анджелеса Женю Гершман: «Це був образ жінки, чиє лице було схоже, я б сказала, на поле битви, і я не могла відвернутися, — зізналась вона. — Побачила ці прекрасні, справді прекрасні блакитні очі, які дивляться на мене, і вони неначе говорили зі мною напрому... І найбільш дивовижним був її погляд, тому що уявляла, аби це була я, то б ненавиділа, мстила, боялась, але ці очі не відображали те, чого я очікувала, це були чисті очі дитини, приголомшені звірствами війни».

Женя Гершман вирішила, що має неодмінно намалювати портрет пораненої українки. Першого березня вона оприлюднила свою роботу у Facebook,

назвавши її «Перше обличчя війни». Згодом художниця заявила, що готова продати картину і витратити гроші для допомоги Україні. Робота Жені Гершман 29 березня була виставлена на сайті аукціонного дому Heritage Auctions, де невідомий покупець придбав її за 100 тисяч доларів. Сама художниця, подякувавши усім учасникам цієї історії, зазначила, що героїня картини, Олена Курило, саме 29 березня зробила операцію на оці. «Я повернула віру в професію художника», — заявила зворушена Гершман.

Тим часом відомий репортер і письменник, а нині боєць тероборони Києва Сергій Лойко повідомив, що за спільним рішенням аукціоністів і художниці гроші спрямують на закупівлю амуніції для українських захисників.

... Олена Курило 30 років працювала хореографом, а останні 4 була вихователькою у дитсадку. Її місто російські убивці почали обстрілювати 25 лютого. Того дня був зруйнований багатоквартирний будинок, загинув 16-річний хлопець. Американські та європейські газети розмістили фото Олени у численних

«Найбільш дивовижним був її погляд, тому що уявляла, аби це була я, то б ненавиділа, мстила, боялась, але ці очі не відображали те, чого я очікувала, це були чисті очі дитини, приголомшені звірствами війни.»

ЗМІ, вона стала першим «обличчям війни» росії проти України.

26 лютого співачка Мадонна опублікувала коротке відео зі зверненням до путіна: «Я чую твою брехню і не приймаю її», у відеоряді до якого було використано портрет мешканки Чугуєва.

Світ глибоко шокований безмежно жорстокістю сатанинської кремлівської армії, яка не залишає на своєму шляху нічого — ні людей, ні міст та сіл... В Україні нема іншого виходу, як перемогти це пекло на Землі, яке називається росія.

Фото з фейсбук-сторінки Жені ГЕРШМАН.

● РЕСПЕКТ

Завдяки Девіду Бекхему 72 мільйони землян дізналися про пекло в Україні

Легендарний футболіст передав на добу свою сторінку в інстаграмі жінці-лікарю з Харкова

У списку зірок світового спорту, кіно і шоу-бізнесу, які підтримали Україну з перших днів російського вторгнення, великими літерами вписано ім'я англійського футболіста Девіда Бекхема. Популярний спортсмен, батько чотирьох дітей і просто красивий чоловік став справжнім другом нашої держави. Він не обмежився лише жовто-блакитною стрічкою на одязі та словами підтримки (що теж дуже важливо), але й разом із дружиною Вікторією переказав 1,3 мільйона доларів і далі продовжує збирати кошти

Харківська лікарка особисто не знайома з англійським футболістом, а вибір Бекхема пояснює тим, що раніше брала активну участь у міжнародних програмах.

Наталка ЧОВНИК

Життя сучасної людини немислиме без соцмереж, тому наступна ідея Бекхема полягала в тому, щоб використати свій інстаграм для допомоги Україні. Слід сказати, що сер Девід у Великій Британії — не лише зірка футболу, а й найбільш популярний блогер. Його аудиторія нараховує 72 мільйони підписників. Тож у березні, на подив величезної армії фанатів, Бекхем передав свою сторінку директору Харківського регіонального перинатального центру Ірині Кондратовій. Задум полягав у тому, що вона протягом доби виставляє на ній відеозаписи зі свого медзакладу, а милосердні люди після цього жертвують гроші через організацію ЮНІСЕФ.

Ідея Бекхема мала успіх. Враховуючи те, що на земній кулі зараз відбувається понад 50 військових конфліктів, увага до України виявилася дуже потрібною. Кадри, які опублікувала Ірина Кондратова, справді змусили здригнутися якщо не весь світ, то принаймні його значну жіночу частину, яка знає, що таке пологи. Лікарка наголосила, що в той час, коли жінки в інших країнах підшукують найкомфортніші клініки, харків'янки народжують в підвалах перинатального центру під вибухи ракет. І це ще не найгірший варіант, бо багато хто в Україні зараз мусить обходитися взагалі без допомоги медиків.

Ірина Кондратова розповіла, що в перші дні війни лікарі центру просили вагітних виїжджати з міста. Однак жінки,

особливо на останніх термінах, не погоджувалися, побоюючись, що пологи можуть початися в дорозі. Тому спочатку пацієнок при надії та молодих матерів евакуювали з верхніх поверхів перинатального центру у підвальні приміщення. «Це були жахливі три години, які ми провели разом. На жаль, немовля, які перебувають у реанімації, не змогли забрати сюди, тому що вони залежать від роботи спеціального медобладнання. Перші дні були найважчими. Доводилося вчитися працювати під час бомбардувань та авіаударів», — поділилася лікарка.

Хоч матері з малюками зараз туляться у приміщеннях з низькими стелями, при цьому вони не влаштовують істерик. Персонал з усіх сил старається підтримати вагітних та породиль, а також одне одного. Медики намагаються зробити так, щоб перебуваючи тут, жінки забули про те, що відбувається навколо. У роззалі для них навіть вмикують музику. «Я хочу, щоб коли народжують мої пацієнтки, нічого не гриміло», — каже Ірина Кондратова.

Після доби «чергування» лікарки в інстаграмі Девіда Бекхема футболіст підбив підсумок: «Будь ласка, зробіть усе можливе, щоб підтримати ЮНІСЕФ і таких людей як Ірина». Директор перинатального центру у свою чергу відповіла: «Я не відчуваю, що роблю якийсь подвиг. Виконую роботу, якою займаюся все життя, тільки в складніших умовах. Інша справа — наші

«Кадри, які опублікувала Ірина Кондратова, справді змусили здригнутися якщо не весь світ, то принаймні його значну жіночу частину, яка знає, що таке пологи.»

молоді лікарі, медсестри, які не просто залишилися біля своїх пацієнтів, а дехто навіть повернувся після того, як уже виїхав з міста. От ім справді треба сказати дякую».

Хто така лікар Кондратова, якій англійський спортсмен віддав свій інстаграм?

Ірина Юрївівна Кондратова — дитячий анестезіолог, директор Харківського регіонального перинатального центру. Народилася в першій столиці України, закінчила Харківський національний медичний університет. Стала лікарем-педіатром, дитячим анестезіологом. Ірина Кондратова має вченість ступінь кандидата медичних наук, є доцентом кафедри педіатрії №1 і неонатології у Харківському національному медичному університеті.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щотижня матимете шанс виграти **1000** гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!

ПРЯМА МОВА

Віталій ПОРТНИКОВ, публіцист, письменник, журналіст, про те, що завдання путіна — це не просто окупація українських земель, але й масове винищення й вигнання українського народу:

Зараз Україні абсолютно в такій самій ситуації, як були євреї за Гітлера, хоча багато хто тут і у світі цього не усвідомлює, не бажає усвідомлювати, як не бажали цього розуміти в темні роки Голокосту. Мова йде про остаточне вирішення українського питання. Знищайте усіх, до кого дотягнуться. Мені не допоможе те, що я єврей, того, що пишу ці рядки українською мовою і визнаю сам факт існування української нації, достатньо, щоб я перестав існувати. Ніякому російськомовному українцю не допоможе те, що він хоче й нададі розмовляти однією мовою з путіним — самого факту того, що він вважає себе українцем і визнає право інших спілкуватися українською, вже достатньо...

Ніяких домовленостей з путіним не буде, а ті, які будуть, — тимчасові.

Євреї врятував від Гітлера не пошук домовленостей. Євреї врятував від Гітлера крах рейху і загибель фюрера. Тільки тому я маю фізичну можливість вам це пояснювати. Тільки тому. Але перед цим загинула половина моєї сім'ї, що спить у страшних урвищах по всій Україні і на полях битв. Це ціна за те, що я можу це писати, за те, що я можу просто дихати.

Українців врятує від нового Гітлера тільки крах нового рейху і смерть фюрера.

● ЩОДЕННИК

«Коли ми вирвалися з Маріуполя, пес два дні ніяк не міг напиться...»

Фото з фейсбук-сторінки Богдани РОМАНЦОВОЇ.

Я веду цей щоденник волонтерки Червоного Хреста, яка працює в пункті допомоги біженцям на Львівському вокзалі (сама будучи переселенкою). Щоденник злочинів проти всіх світлих і хороших людей. Щоденник їхньої і моєї надії. Оркам ніколи нас не перемогти, ми просто з різних планет. І я сподіваюся, що наступні сто років після нашої перемоги б#дські росіяни боятимуться казати, звідки вони

Богдана РОМАНЦОВА (на фото), редакторка видавничих проєктів у видавництві «Темпора», волонтерка Червоного Хреста

27 ЛЮТОГО

Днями я бачила неймовірні приклади людяності. Громадян, що стоять біля дороги з картонкою «Бутерброди і кава». Напис «Туалет і вода тут» на старенькому будиночку. Фото сотень, тисяч знайомих, які пішли в тероборону та ЗСУ, серед них — і мій батько. Жінки, що спускалися в бомбосховище, ніжно тримаючи у ковдрах своїх котиків. Безумовну відкритість і підтримку. Красиві обличчя, сяйливі очі, на диво спокійних дітей, які все розуміли. І жодного компромісу — ніхто не сказав: «Вже ото віддали б, аби війна припинилася».

Ім ніколи нас не перемогти, ми просто з різних планет.

4 БЕРЕЗНЯ

Вчора до нас підійшла жінка. Вона плакала так сильно, що я навіть злякалася. Розповідала кризь сльози, що виїжджала з Харкова потягом, а потяг в цей момент обстрілювали окупанти. Потяг із цивільними. Із купою дітей.

Інша цікавилася, чи варто їй лишитися на ніч на вокзалі, аби спробувати зранку все ж сісти на будь-який транспорт до кордону. На руках у неї був тримісячний син.

Потім підійшов батько і запитав, чи є якісь ліки, бо дитина не може заспокоїтися всі дві доби, які вони в дорозі. Хотіла дізнатися, скільки років дитині. Виявилось, що 22 дні.

На мене лишили хлопчика, якому десять. Я спитала, що найважливіше він взяв із собою. Хлопчик відповів, що морську свинку. Їй 2,5 року і її звати Вася.

5 БЕРЕЗНЯ

Волонтерство у ЧХ — це не лише

Іхні оселі розбомбив Путін...

провести колону, посадити на автобуси, записати у список, чергувати біля наметів. А й, наприклад, мити банянки. Чи мили ви колись дуже жирні банянки на холоді без засобів для миття, на дорозі, біля цистерни з окропом, коли повз тебе проштовхуються десятки, сотні біженців?

Що я можу сказати? Моє єдине пальто тепер пахне бограчем, а на рукави краще не дивитися. Але і ці банянки — крихітний крок до перемоги.

Русские щи ідуть на*уй.

6 БЕРЕЗНЯ

Підійшла молода дівчина, плаче. Питаю, як допомогти: чай, їжа, автобус на Польщу, ліки. Вона хитає головою. Розповідає, що рідні в Маріуполі, з ними вже добу немає зв'язку. Потім просить вибачення за сльози: мовляв, скільки можна плакати. Чесно зізнаюся їй, що після змін сама плачу у ванній. Всім нам потрібна власна ванна кімната — поплакати.

Усміхається жвава дівчинка у рожевому, років 5. Я знаю цю малечу: вчора

бору. Перед тим, як сісти в таксі, каже: «Боже, бережи Україну, хай хоч Львів не бомблять, він такий красивий».

Жінка із Харкова питає про придулки. Розповідаю їй і пропоную виїхати до польського кордону. Вона не може: всі паспорти згоріли, у будинок потрапив снаряд. Витягає пенсійне — єдиний документ, що лишився. Разом із ним випадє іконка Діви Марії, простий календарик.

Я не віруюча, але заради них готова повірити.

16 БЕРЕЗНЯ

Війна — це некрасиво. Це хворі, яким стає погано біля наметів або в наметах. Сумки, з яких тхне чимось дуже старим. Це мити намети після сотні людей, які провели там 5 годин. Це знервовані дорослі і шоковані діти. Часом — агресія, яку біженці просто не можуть стримати через стрес або особливості характеру. І так, це дуже, дуже брудно.

Сьогодні наприкінці зміни я мила намет, в якому десятки й десятки людей сиділи, їли, спали й смітили 5 годин поспіль. І, звісно, жодних провітрювань, бо тут тепло — майже така ж цінність, як їжа і вода.

Але навіть брудний намет, який тепер трішки менш брудний, — то крок до перемоги. Не романтичний, не красивий, не ідеальний крихітний крок до нашої спільної перемоги.

17 БЕРЕЗНЯ

Сьогодні приїхали мелітопольці. Вчителька звідти розповіла, як вони ходили на мітинги, а по них стріляли. Хлопцю, який мітингував поруч, прострелили ногу. Потім окупанти запитали організаторку про призначеного мера міста. Дівчина відповіла, що у нас, в Україні, не призначають, а обирають. Її викрали, вже кілька днів від неї жодної звістки.

Іншу біженку я запитала, як вона дісталася Львова, чи складна була дорога. Та заплакала. Сказала, що їхала зеленим коридором і по них гатили. В неї тряслися руки, коли я давала їй простий бутерброд із сиром.

Ще одна, трохи за сорок, сама розповіла, що з Краматорська. Там лишився її син-студент. Захищатиме місто. «Заборонив мені з ним панькатися і відправив у Львів». Хвилюється, вить у ЗСУ.

Це геть інша географія, такої не вчать у школі. Ці міста лишаються цвяшками у серці. Маріуполь, Мелітополь, Краматорськ.

18 БЕРЕЗНЯ

Сьогодні з нами працював волонтер із Чернігова. Вивіз дружину та доньку, тепер допомагає біженцям. Розповів, що в дім бабусі влучили, зв'язку з рідними не було чотири дні. Снаряд пробив кухню й кімнату. Вікна і дзеркала розлетілися шцент, дивом ніхто не загинув. Бабуся сказала, що зі своєї землі не піде нікуди і протистоятиме окупантам до останнього. Ту частину житла позабавили фанерою та картоном і перебралися на іншу половину.

Мужній Чернігів. Сильна бабуся. Хай їм усе вдасться.

24 БЕРЕЗНЯ

Біженці з Маріуполя. Небагато, але маріупольців здебільшого видно. Темний одяг, дехто з жінок у хустці, жодної косметики. Мовчать. Хтось час від часу питає, чи можна брати молоко. Я боюся, що, коли зустрінуся з ними поглядом, розплачуся. Яке я маю право, якщо вони такі сильні!?

Вразила одна жінка. Вона тримала на руках закутаного тер'єра, і той дрібно-дрібно тремтів. Знаєте, як тремтять крихітні собаки? Я навіть не заїжджала спочатку нічого: вона жваво розмовляла зі мною, попросила чаю, ми поговорили, де дістати тут корму. Наприкінці я спитала, звідки вони приїхали. Жінка якось дуже просто відповіла: «Маріуполь. Коли ми вирвалися, пес два дні ніяк не міг напиться. Пив і пив. Чоловік лишився там».

Я дуже хочу, аби з її чоловіком усе було добре. Аби з нею все було добре. І щоб її крихітний собака більше ніколи не боявся, що вода закінчиться.

26 БЕРЕЗНЯ

Вчора у черзі я помітила дуже красиву усміхнену жінку років 40. Я запропонувала їй та її синові бутерброди, поки вони чекають на гарячий обід. Пані відмовилася і запитала, чи не холодно мені працювати. Справді було трохи холодніше, ніж позавчора, а я стояла без пальта.

Я поцікавилася, звідки вони приїхали. Виявилось, що з Харкова, район Горизонт. Два тижні сиділи без води, газу, світла у підвалі. Потім перебралися поруч, де було бодай світло. З гуманітаркою у місті величезні проблеми: на тому тижні вона простояла майже чотири години, але отримала лише дві півлітрові пляшечки води. Жодних продуктів. А в наступній черзі не отримала взагалі нічого. «У нас закінчилися крупки, ну, і стало очевидно, що час їхати».

Ви розумієте? Вони просиділи чотири тижні у холодних підвалах, під обстрілами, майже без їжі і води. І, попри весь травматичний досвід, ця прекрасна харків'янка пережила, ця не холодно волонтерці, яка наливає їй чай і пропонує бутерброд із сиром.

Саме це нас відрізняє. Цього їм ніколи не зрозуміти.

“ Чи мили ви колись дуже жирні банянки на холоді без засобів для миття, на дорозі, біля цистерни з окропом, коли повз тебе проштовхуються десятки, сотні біженців?

дала їй «Мілку», коли наливала каву у наметі з харчуванням. Я точно запам'ятала шапку з вушками. Дівчинка російськомовна, але за шоколадку сказала: «Дякую».

Опікуюся старшою пані, інженеркою з Харкова, що все життя пропрацювала в наукових інституціях. Каже, що минулого разу була у Львові, коли бахнув Чорнобиль. Зупинилися біля со-

● ОЦІ СЛОВА — ТА Й БОГУ У ВУХА!

Астрологи пророкують кровопивці путіну скору смерть

Це має відбутися вже в 2022 році

Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

Лія ЛІС

«ВСЕ ЗАКІНЧИТЬСЯ ТАКОЖ РАПТОВО, ЯК І ПОЧАЛОСЯ»

Астрологиня Олена Астропсихолог розповіла агентству УНІАН, що до кінця 2022 року володимира путіна чекає крах. Главу рф не тільки можуть повалити з поста президента, а й закінчиться його життя.

Крім того, на росію через війну в Україні і санкції Заходу чекає велика фінансова криза. «Постраждають усі. Але до кінця 2022 року влада у ворожій країні зміниться», — сказала експерт.

Астрологиня також розповіла, що російські війська почнуть відступати вже 22–23 квітня 2022 року, коли Україна увійде в знак Тельця.

«Все закінчиться також раптово, як і почалося. Україна отримає багато допомоги від усього світу. Знак України — це Телець, а перебуваємо під покровительством Венери. Ворог буде розбитий і відступатиме саме 22–23 квітня, коли Україна увійде в знак Тельця», — наголосила астролог.

Вона додала, що нам вдасться повернути окуповані території — Крим, Донецьку і Луганську області. Але це буде складний період, бо без великої кількості втрат не обійтись. «Донецьк, Луганськ і Крим повернуться в Україну. Це буде досягнуто високою ціною, великими втратами і переговорами», — додала вона.

«ПОМРЕ ПРЯМО В КАБІНЕТІ»

Тим часом учасник шоу «Битва екстрасенсів» маг Олександр Кантоністів заявив, що середина квітня стане переломним періодом у війні. У цей час можливе виведення російських військ із території Укра-

Україна вже готова до кончини пуйла. Цей пам'ятник стоїть у Павлограді Дніпропетровської області.

їни. «З початку червня для президента рф розпочинається найкритичніший період в його житті — це будуть спр-

здаватися зрадниками. Це призведе до необхідних вчинків, які надалі йому тільки нашкодять», — сказав маг у комен-

Російські війська почнуть відступати вже 22–23 квітня 2022 року, коли Україна увійде в знак Тельця.

би отруєння і фізичної розправи над диктатором. У путіна, швидше за все, загостриться манія переслідування, психічні розлади позначатимуться на його рішеннях стосовно керівництва рф. Репресії, які він зараз розпочав серед свого оточення, можуть посилитися — свої люди йому будуть

тарі програми «Факти ICTV».

Він додав, що путін може померти прямо у себе в кабінеті. «Пік життя путіна спостерігається до серпня–вересня 2022 року. У цей період дуже висока ймовірність його смерті. Швидше за все, вона настане в його кабінеті», — вважає маг.

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Каша — мати наша

Страви з круп — традиційні для української кухні. Вони надзвичайно поживні, багаті вітамінами та складними вуглеводами, які забезпечують організм силами й енергією. Не обійтися без таких найдків і під час посту. У нинішній добірці пропонуємо рецепти на всі смаки

ГРЕЧКА, ЗАПЕЧЕНА З ГРИБАМИ

Інгредієнти: 1 жменя сушених грибів, 2 скл. перебраної гречки, 1 велика цибулина, 4 ст. л. олії, 2 лаврові листки, сіль.

Приготування. Гриби промиваємо і замочуємо заздалегідь на кілька годин у 4–5 склянках води. Потім їх відварюємо протягом 30–40 хвилин. Дрібно січемо цибулю і підсмажуємо її на олії до прозорості у чавунному казані або товстостінному керамічному чи скляному горщику для запікання. Гречку (не миту, але дуже добре перебрану) додаємо до цибулі й обсмажуємо протягом 2–3 хвилин до золотистості. Заливаємо її грибами (разом із рідиною), солимо, додаємо улюблені приправи. Закриваємо кришкою і ставимо в розігріту духовку на 40 хвилин (180 градусів, конвекція). Якщо страва не пісна, безпосередньо в тарілку додаємо по шматку вершкового масла.

БУЛГУР ІЗ КВАСОЛЕЮ ТА ОВОЧАМИ

Інгредієнти: 1 банка консервованої червоної квасолі (400 г), 200 г булгуру, 1 болгарський перець, 1 перець чилі, 1 кабачок, 1 невелика морквина, 4 зубчики часнику, 2 ст. л. оливкової олії, 1,5 скл. кип'яченої води, сіль, паприка — до смаку.

Приготування. На пательні розігрійте оливкову олію. Наріжте часник та обсмажте, щоб олія увібрала його аромат. Часник виберіть зі сковороди, натомість викладіть порізану соломкою моркву, обсмажте на сильному вогні протягом 2 хвилин, додайте покращений соломкою перець і півкільцями кабачок. Готуйте 3–4 хвилини, тоді всипте до овочів булгур та обсмажте хвилину–дві. Влийте в пательню гарячу воду, посоліть, додайте паприку, перемішайте, накрийте кришкою і тушуйте на середньому вогні чверть години. Коли булгур приготується, додайте квасолі з банки разом із соусом, добре вимішайте і протушуйте ще 5 хвилин.

Доречі. Консервовану квасолі можна замінити відвареною, однак її потрібно попередньо замочити, тож на приготування страви знадобиться більше часу.

ПІСНІ ПШОНЯНІ КОТЛЕТИ З ГРИБАМИ

Інгредієнти: 0,5 скл. пшона, 1 цибулина серед-

ньої величини, 1 велика морквина, 200 г печериць, 2 ст. л. борошна, зелень, сіль, мелений перець — за смаком.

Приготування. Пшоно добре промити, залити водою (1,5 склянки), довести до кипіння. Як тільки закипить, злити воду (щоб забрати гіркоту з пшона). Знову залити такою ж кількістю води, посолити, зварити до готовності й трохи охолодити. Підсмажити порізану кубиками цибулю, натерту на великій тертці моркву, покращити пластинками гриби. Перекрутити через м'ясорубку смажені гриби з цибулею і морквою, додати пшоняну кашу, посолити і поперчити за смаком, всипати борошно, добре перемішати. Змочуючи руки холодною водою, сформувати котлети. Обкачати їх у панірувальних сухарях або в борошні і смажити на сковороді до золотистої скоринки з обох боків.

ПЛОВ ІЗ ГРИБАМИ

Інгредієнти: жменя сушених грибів, 300 г рису, 4 ст. л. олії, 3 цибулини, сіль, перець, зелень — за смаком.

Приготування. Гриби замочити в холодній воді на кілька годин, потім проварити в підсоленій воді протягом 15–20 хвилин (якщо використовуєте свіжі печериці, то цей етап можна пропустити), остудити, дрібно порізати їх і спасерувати на олії, додати покращені маленькими кубиками цибулю, обсмажити кілька хвилин разом, тоді всипати відварений до напівготовності рис, влити склянку води, посолити, поперчити, вимішати, закрити щільно кришкою і в духовці довести до готовності.

ПЛОВ ІЗ РОДЗИНКАМИ

Інгредієнти: 1 скл. рису, 2 скл. води, 3 ст. л. вершкового масла, 4 ст. л. родзинок, ванілін, сіль, цукор — за смаком.

Приготування. Рис перебрати, промити і замочити на 30–40 хвилин. Після цього відкинути на сито, обсушити і трохи прогріти на маслі. Далі всипати рис у киплячу воду, додати сіль, цукор, ванілін, перебрані й промиті родзинки і, помішуючи, варити до готовності. Подавати гарячим.

● СІМ «Я»

«Мам, а тепер замість росіян – москалі?»

Діти вміють загнати в кул питанням, на яке геть не сподіваєшся

Оксана КОВАЛЕНКО,
мама

Синові дуже сподобався мультим-казка, що виринув за тим, який він переглядав. Створений він росіянами і озвучений відповідно. Наприкінці – запрошення підписатися на наступні. Ясно, що моє мале страшенно зраділо, що буде щось ще. Однак я зауважила, що ліпше пошукаємо таке ж, «але рідною мовою, а не москальською». (Такий час, що довоєнний самоконтроль на цю тему автоматично вимкнувся, тож і «попалася»). Моя дитина повернулася з питанням про це за кілька годин:

– Мам, а дядя Володя і тьотя Лена – москалі?

– Ні, вони українці, які розмовляють російською.

У сина округлились очі. Звучить складнувато. І в дорослому світі теж. Деякі навіть вважають, що тепер усе, що російською, варто викреслити з нашого життя... Просто у них нема таких тьоті Лени й дяді Володі, які ще раніше втікали від війни, розв'язаної москалями на їхній рідній Донеччині. (Спочатку пригощали українських танкістів, які заїхали в тамтешнє містечко, а потім мусили його полишати, рятуючись від вибухів). Ті, хто розмовляє російською, але не москалі... Малий слухає цю історію, і в його очах з'являється розуміння. Кажу йому, що багато читала російською й один із моїх улюблених фільмів теж на цій мові. Але зараз душа того не хоче. Пояснюю: «Такий час, що мова є справжньою зброєю. Її треба поліпшувати, шліфувати, щоб вона звучала й сильнішала... Ще зважувала, чи сказати ту ж думку якимось простіше, але з його погляду зрозуміла, що головне він відчув і прийняв.

Тож ми дивимось, читаємо, слухаємо українською, отою, що калинова. Маєте чим поділитися на цю чи дотичні теми, – пишiть. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або tsikava.gazeta@gmail.com.
сот, а поштова: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13, «Цікава газета на вихідні».

● ПЕКЛО ВІЙНИ

Фото із сайту ukrinform.ua.

Ці діти, каже Наталія, за своє коротке життя побачили чимало горя, тому тепер більш стримані і згуртовані.

«Ми були у підвалі, як влучила ракета. Жах, коли починає сипатися штукатурка, неможливо передати»

Закінчення. Початок на с. 12

Ірина ДРУЖУК,
ukrinform.ua

«У церкві ми були 11 днів. Туди йшли з дітьми між обстрілами. Нам дали приміщення у 16 квадратних метрів. На п'яти двоярусних ліжках діти спали по двоє, валетом. Старші — просто на підлозі, яку встелили матрацами. Зв'язку не було, — пригадує Наталія Песоцька.

Коли авіаударами зруйнували місцеву електростанцію та водогін, усі залишилися без тепла, світла і води. З дітьми, які страждають на енурез, це виявилось непростим випробуванням. Малечу неможливо було ні помити, ні вчасно виводити в туалет. Вологі серветки швидко закінчились. Годували дітей небайдужі люди та волонтери. Двічі на день приносили супи. За можливості несли їм в укриття ще й яблука та печиво.

«Біля воріт церкви окупанти поставили танк і гатили з нього через наші голови. Летіли снаряди, осколки. Чоловік вранці вийшов з укриття храму, і йому осколком розсікло ногу. Ми розуміли, що й тут небезпечно», — каже вихователька центру. Вона згадує: «Дні здавались нескінченними. Дев'ятирічний Віталік прочитав дві книжки. Решта дітей слухали казки, розповіді про святих, займалися розмальовками і молились. Усі

тулились одне до одного. Тут сповідались і прийняли причастя».

Порятунок принесли двоє військових. На збори відвели 15 хвилин. Вивозили шкільними автобусами. Обіцяного гуманітарного коридору вороги не дали... «З вихователів я виїжджала одна. Мої діти і чоло-

ву було дуже швидко, діти лише почали щось їсти. Ми взяли їх за ручки, постійно перераховували, чи всі на місці... Вже дорогою нам телефонували з Прикарпаття. Нас чекали. Як нам тут? Дуже добре. Ми почуваємось як удома. Низький уклін директору санаторію, усім працівникам», — дякує вихователька.

Дні здавались нескінченними. Дев'ятирічний Віталік прочитав дві книжки. Решта дітей слухали казки, розповіді про святих, займалися розмальовками і молились. Усі тулились одне до одного. Тут сповідались і прийняли причастя.

вік теж були зі мною. Знаю, що на тому місці, яке ми покинули, вже немає нічого...» — сумно каже Наталія.

З Чернігова до Києва автобуси з дітьми дістались приблизно за 9 годин. Об'їзними шляхами, через поля і зруйновані території. Водії не робили жодної зупинки, аби не потрапити під обстріл.

На Київському вокзалі дітей із вихователькою зустріли волонтери. Коли запитали, чи згодні їхати на Франківщину потягом, який відходить за 15 хвилин, усі закричали одноставно: «Їдемо!».

«Найважче мені було навіть не в підвалі, а коли сідали у потяг, бо я боялась загубити дітей. На вокзалі ми забули деякі речі:

Вона зізнається: лише тепер помітила, що не чує на одне вухо. Чи то застудила, чи втратила слух після вибухів? Тут уперше змогла переодягнутись, бо приїхала в робочому халаті, в якому заступала на зміну 1 березня...

Ночами ще доводиться заспокоювати дітей, бо після пережитого не всім вдається спокійно заснути. Тепер, запевняє пані Песоцька, всі вони — одна велика родина. А повертатися цій родині — нікуди. Багатоповерхівка в Чернігові, де Наталія жила з чоловіком і дітьми, зруйнована. Обстрілами знищено і Чернігівський реабілітаційний центр, який був домівкою для 30 вихованців, позбавлених батьківського піклування.

МАГНІТНІ БУРІ У КВІТНІ

Фото із сайту rbc.ua.

Слабкі – 17.

Середні – 7, 20.

Сильні – 18 квітня.

Бережіть своє здоров'я!

Джерело: unian.ua.

● НАШІ ЛЮДИ В ГОЛЛІВУДІ

«Щоб не сказали про вас грядущі: їх на землі не було...» — номінантка на «Оскар» процитувала Симоненка

Відома американська акторка з українським корінням Віра Фарміга вболіває за наших захисників із перших днів повномасштабного нападу росії. Після численних дописів на підтримку етнічної батьківщини зірка прочитала напам'ять уривок вірша українського дисидента

Фото із сайту bbc.com.

Всесвітньо відома акторка закликає весь світ підтримувати українців.

Ірусина ПРИХОДЬКО

Люди — прекрасні.
Земля — мов казка,
Кращого сонця ніде нема...
...Воскресайте, камінні душі,
Розчиняйте серця і чоло,
Щоб не сказали
Про вас грядущі:
Їх на землі не було...

Цими рядками Василя Симоненка Віра Фарміга почала звернення до «своїх українців» й уже англійською запевнила, що цю війну й подвиги наших героїв пам'ятимуть віками. Відео акторка опублікувала на своїй сторінці в Instagram. Воно вже набрало сотні тисяч переглядів.

«Мої українці, мої друзі, ми чуємо вас, ми бачимо вас і солідарні з вами. Ви хоробро захищайте Батьківщину, ваш вибір і подвиги будуть пам'ятати багато поколінь. Слава Україні!» — заявила голлівудська зірка.

Хоч актриса і живе в США, вона завжди стежила за життям нашої держави. Це й не дивно, адже Фарміга народилася у сім'ї українських емігрантів. Вона була вихованкою скаутської організації «Пласт»,

Відповідаючи на репліку ведучого про те, що путін вкрав у російського народу 70 мільярдів доларів, акторка сказала: «В українській мові є багато приказок, зокрема «Не чіпай лайно — не буде смердіти».

захоплювалася народними танцями й навчалася в українській католицькій школі в Нью-Джерсі, тому до шести років навіть не говорила англійською. Згодом батьки віддали доньку до звичайної американської школи. В одинадцятому класі дівчина зрозуміла, що хоче стати лікарем-офтальмологом. Утім, сором'язливість та невпевненість суттєво заважали їй, тож учениця вирішила загартовувати дух у футбольній команді. Однак у секцію українку не взяли. Тоді однокласниця, яка була найкращою подругою, переконала Віру спробувати свої сили у шкільному спектаклі — і та отримала головну роль. Так розпочався творчий шлях акторки. Після закінчення престижного університету в Нью-Йорку вона почала зніматися в серіалах та фільмах. Нині Фарміга — одна з найзатребуваніших актрис Голлівуду. У 2010-му її навіть номінували на премію «Оскар» за

зйомки у фільмі «Вище неба». Акторка зіграла вже більш ніж пів сотні ролей, найвідоміші — у стрічках «Осінь у Нью-Йорку», «Лялька», «Відступники» та «Біжи не озираючись».

Попри неймовірну популярність та життя в Америці, зірка пишається своїм українським корінням, про що не раз публічно заявляла.

Так, під час Євромайдану 2014-го акторка звернулася до українського народу й висловила свою солідарність, а від початку нападу росії регулярно публікувала на своїх сторінках у соцмережах дописи на підтримку України, зокрема рядки нашого гімну, а також обкладинку Time із цитатою Президента України Володимира Зеленського: «Життя переможе смерть, а світ — темряву».

Не обійшлося й без критики путіна. В ефірі відомого американського шоу Девіда Леттермена вона досить категорично висловилася про президента росії. Відповідаючи на репліку ведучого про те, що путін вкрав у російського народу 70 мільярдів доларів, акторка сказала: «В українській мові є багато приказок, зокрема «Не чіпай лайно — не буде смердіти».

● УСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!

Фото зі сторінки проекту «Теронліфанс».

Креативненько вийшло!

Дівчата зібрали 5,5 мільйона гривень на армію, фотографуючись голими

До війни за таку діяльність в Україні судили

Василь КІТ

Збір коштів організували в Twitter. Схема проста. «Відправляєте гроші на Збройні сили України або ще якійсь благодійній організації, мені відправляєте чек, а я відправляю вам такі фото», — пояснює одна з ініціаторок. Інколи учасниці руху «Теронліфанс» (гра слів «територіальна оборона» та «OnlyFans» — сервісу, який надає змогу публікувати контент за гроші різним людям) займаються адресною допомогою і збирають кошти не для фондів, а з конкретною метою, як-от закупівля необхідного для тероборони чи допомога зоопарку в Миколаєві, який піддається обстрілам. За повідомленням однієї із засновниць цього руху, станом на 27 березня у такий спосіб вдалося залучити 5,5 мільйона гривень.

В інтерв'ю журналу «Новое время» Настя з Білорусі, одна з учасниць руху, розповіла, як він зародився: «Коли почалося повномасштабне вторгнення російських військ, Настя (це одна учасниця руху — з Києва. — Ред.) була у Загребі, куди вона за тиждень до цього поїхала у відпустку. У Києві, де дівчина жила, у неї залишилося практично все — квартира, тварини, робота, друзі, а тому одразу вирішила допомогати всіма своїми силами з-за кордону. У неї був відносно популярний обліковий запис у Twitter завдяки захопленню відеоіграми, тому почала активно публікувати інформацію: кому потрібна допомога, як можна виїхати за кордон, як і куди жертвувати гроші тощо. Тоді Настя написала під оригінальним твітом, що надішле нюдси (ню-фотографії) тому, хто знайде машину. Це допомогло — машина знайшлася досить швидко. Наступного ранку Настя отримала десятки повідомлень із пропозицією надіслати їй грошей, щоб теж отримати фотографії. Вона запропонувала відправляти гроші ЗСУ, а не їй, оскільки не мала фінансових проблем», — розповіла дівчина.

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик

«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.
Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальню — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь»

п/р UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 3 друковані аркуші
Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей)
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р. 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт»
ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 549

● ПЕКЛО ВІЙНИ

«Ми були у підвалі, як влучила ракета. Жах, коли починає сипатися штукатурка, неможливо передати»

Вихователька реабілітаційного центру, що в Чернігові, розповіла, як із 30 дітьми більше двох тижнів ховалися від російських обстрілів та як вдалося врятуватися

Фото із сайту ukrinform.ua.

Після обстрілу реабілітаційного центру найближчим укриттям був Троїцький храм, де діти з вихователькою пробули 11 днів.

Ірина ДРУЖУК, ukrinform.ua

24 лютого, коли Наталія Песоцька збиралась заступити на свою зміну у Чернігівському центрі соціально-психологічної реабілітації, де працює вже понад 20 років, знайомий із Києва телефоном повідомив, що почалась війна. Наталія зізнається: розумом усвідомлювала усю небезпеку, але серце відмовлялось її сприймати.

«Я швиденько посклала, що могла, вдягнула своїх двох дітей. Ми сіли в маршрутку. На вулицях

проведе на ногах, рятуючи не лише своїх дітей, а й 30 вихованців реабілітаційного центру. Наймолодшому з них — три з половиною роки. Ці діти, каже Наталія, за своє коротке життя побачили чимало горя, тому тепер більш стримані і згуртовані. Дехто з них не знає своїх батьків, дехто початок життя провів у жахливих умовах.

«Щойно ми чули гул сирени, відразу сходили вниз, у підвальне приміщення, де зберігаємо моркву, буряки... Але у нас є маленькі дітки, і за ніч по кілька разів їх підняти, вдягти та знести у підвал було дуже важко. За три доби ми так набігались, що сил уже не було. Тому просто знесли в підвал матраци з ліжок і постіль», — розповідає вихователька.

Найстрашніше почалося, коли російські бомби влучили просто у реабілітаційний центр. «Ми саме сиділи у підвалі... Цей жах, коли зверху починає сипатися штукатурка, неможливо передати... Я тоді думала, аби лиш на нас не впали труби, які зверху в підвалі, обмотані скловатою. Бо як тоді витягти дітей? Я кричала молитву Божій Матері, «Отче наш», а діти повторювали за мною.

Закінчення на с. 10

● УВАГА, ВІКТОРИНА!

«ЖИТТЯ людського строки стислі. Немає часу на поразку»

Так мудро учить нас знаменита Ліна Костенко. Тож, друзі, навіть в інтелектуальному конкурсі ми також не маємо права опускати руки

Грицько ГАРБУЗ

Я розумію, що в мирний час не кожен міг прочитати тритомник на 500 з лишком сторінок крутезної сучасної української антиутопії, але у другій частині записання є ж стільки підказок... Тим паче, що сьогодні додалися нові, адже завдання туру № 1 нашої інтелектуальної вікторини автоматично перенеслися на тур № 4. Держайте!

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» — 4

У крутезній антиутопії, яка нині сприймається як реалістичний військовий роман, в якій знаний і шанований багатма із вас автор передбачив віроломний напад росії на Україну, головний герой вирушає на важливі закордонні перемовини на летючому транспорті, що отримав своє ім'я від тварини. Сама ж тварина асоціюється у нас із вогнем, хоч і не дракон, адже в деяких країнах виконувала роль канделябра; також

Призові кошти в конкурсі ми перерахуємо на допомогу українській армії і вкажемо ваше ім'я як волонтера-благодійника.

із легендою про планету Земля; звісно — з часом, швидкістю і відстанню; екзотичними островами, виробом Фаберже, навіть із консервою, авторською «спінереною» на Заході казкою про символ щастя чи «антикоктейлем Молотова»...
Що за тварина знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 13 квітня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень на допомогу українській армії (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна.

Кривавому путіну — смерть, смерть, смерть!

були затори. Дорогою рухалися колони військових машин. Ми навіть не змогли доїхати дві зупинки. Я міцно вхопила дітей за руки, і ми побігли до моєї рідної сестри, там я залишила їх, а сама бігцем на роботу», — пригадує пані Наталія. Коли її зміна закінчилась, транспорт уже не працював. Ночувати довелося у сестри.

Вранці 1 березня знову вийшла на роботу. Тоді вона навіть не здогадувалася, що наступні 20 днів